

L (bez č, š, ž, r, ř)

PAVLÍK A DALEKOHLED

Pavlík dostal od tatínka dalekohled. Chodil s ním i spát. Nemohl se vynadívát, kolik vzdálených věcí bylo najednou k vidění!

Jednoho dne se vydal do lesa, aby se pěkně zblízka podíval na muflony, jeleny a na laně, ale nemohl dalekohled najít. „Kde mám dalekohled?“ divil se Pavlík. Hledal, kde se dalo, ale dalekohled nikde nebyl.

Viděl, jak na topolu klidně sedí datel. „Datle, datle, neviděl jsi můj nový dalekohled?“ „Neviděl, ale zeptej se laně, ta běhá po lese a ledacos vidí,“ pověděl datel. „Díky, datle,“ odpověděl Pavlík a uháněl hledat laň. „Lani,

laňko, neviděla jsi můj nový dalekohled?“ „Neviděla, ale zeptej se sovy, ta v noci nespí a ledacos vidí,“ pověděla laň. „Díky, Iani,“ odpověděl Pavlík a uháněl hledat sovu. „Sovo, sovo, neviděla jsi můj nový dalekohled?“ „Kdo mě to budí?“ pověděla sova a chtěla se podívat dalekohledem! Pavlíkovým novým dalekohledem!

„Ale sovo, to je můj dalekohled!“ odhodlaně pověděl Pavlík. Sova se malinko zastyděla a odpověděla: „To já vím, Pavlíku, ale já nejsem zlodějka. Ty jsi ho tu pod jedlí zapomněl, tak jsem se s ním v noci podívala na oblohu a viděla jsem hvězdy úplně zblízka!“ „Díky, sovo,“ zajásal Pavlík a zasníl se: „Tak s dalekohledem jsou vidět i hvězdy!“ Pak sově pověděl: „Neboj se, sovo, já v noci spím v posteli a dalekohled spát nemusí. Sleduj s ním v noci hvězdy a já se budu dívat ve dne, co ty na to? Ale alespoň jednou za týden se na hvězdy podíváme spolu, platí? Domluveno?“

„Platí, domluveno!“ spokojeně pověděla sova a hned v neděli v noci doletěla k Pavlíkovu domu a zahoukala: „Haló, vstávej, je noc plná hvězd. Je jich vidět dalekohledem snad milión miliónů!“

To byla ale podívaná! Od té doby se Pavlík nikdy v neděli nezapomněl podívat se sovou na hvězdy dalekohledem.

L ve všech pozicích (bez r, ř)

MALÁ LESNÍ VÍLA

Žila byla malá lesní víla. Víla stále tancovala. Tancovala za svitu luny i za jasného sluníčka. Tancovala v lese, na paloučku i na louce. Tancovala lehce a ladně, jak už tak víly tančí.

Jednoho dne se však stalo, že nekoukala, kam šlape, a chytila se do pytláckého oka. Bolelo ji koleno i lýtko. A hlavně nemohla jít dál a nemohla tancovat. Plakala potichu a po chvíli už vzlykala nahlas.

Lesem šel mladý myslivec. Slyšel vzlyky, a tak se šel podívat, co se děje. Jen co ho víla uviděla, žadonila: „Milý myslivče, pomoz mi. Jestli mě z pytláckého

oka vysvobodíš, splním ti tvůj sen.“ A tak ji myslivec vysvobodil a ještě jí dal obklad na nohu.

A jak malá lesní víla slíbila, tak se stalo. Myslivci se už dlouho líbila lesníková Libuška, ale věděl, že ani lesník ani jeho žena s jejich láskou nesouhlasí. Snil o tom, jak se Libuška stane jeho ženou, budou mít spolu děti, malou myslivnu a společně budou pečovat o všechny laně, koloušky a jeleny. Stalo se, že další den sám lesník vyhledal mladého myslivce a pověděl mu: „Milý myslivče, vím o tvé lásce k naší Libušce, však Líba o ničem jiném nemluví. Souhlasíme s manželkou s tím, aby se Libuška stala tvou ženou.“

A tak mladý myslivec a jeho sličná Libuška měli ještě to léto svatbu. O té jejich veselce se mezi lidmi dlouho povídalo. Zatancovala jim tam totiž i malá lesní víla. Každý tajil dech, neboť tancovala tak lehce a ladně, jak už víly tančí. A dokonce i pytlák slíbil, že už nikdy nebude pytláčit, aby malé lesní víle neublížil.

Zanedlouho měla Libuška s myslivcem chlapečka a holčičku a všichni společně pečovali o laně, koloušky a jeleny. Hlíkali celý les. Dbali o to, aby se malé lesní víle již nikdy nic nestalo, a ona jim na oplátku lehce a ladně tancovala, tak jak víly tančí.